

Banegaard havde gennemgaaet, vakte den Meddelelse om Advokatens Forlovelse, hvormed hun blev modtaget ved Ankomsten til Pensionatet, knap nok nogen Sorg hos hende. Hun undredes ikke en Gang. Hun havde nu faaet det ubedragelige Bevis for, at hun tilhørte et brændemærket Folk, en Pariakaste. Hun vidste nu, at hun virkelig var en Kvinde, med hvem en Mand ikke kunde træde i Ægteskab uden at nedværdige sig.

Nat efter Nat laa hun søvnløs og saa' Skare paa Skare af blege og blodige Flygtninge drage hende forbi. Og saa ofte Billedet af den skændede og afsindige unge Pige fra Ventesalen steg op for hende i Mørket, spurgte hun sig selv, hvornaar vel Timen slog for hende, for Forældrene og for hendes Søkende. Hendes Fantasi blev tilsidst saa opskræmt, at hun ikke kunde falde hen i det letteste Blund, uden at Stuen fyldtes med Drømmesyner, der fik hende til at vaagne under høje Skrig. Hun saa' sin Moder blive myrdet, saa' Hjemmet i Flamme, Gaderne derhjemme fyldte med hujende Pøbel. Hun havde jo mere end én Gang hørt Faderen fortælle om, hvordan han som trears Dreng havde staaet rejseklædt tre Nætter i Træk, mens Stenene susede ind gennem Vinduerne og Gadeporten drønedes under vældige Kølleslag...

*

*

*